

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrter, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarner, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Siraera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La credibilitat dels polítics

Felipe González ha reconegut que la seua persona i el seu govern han perdut credibilitat. El president del govern espanyol ha posat el dit a la nafra oberta des de fa massa temps a l'estat espanyol: els ciutadans cada vegada confien menys en els seus governants. Són unes declaracions que no apareixen de manera aïllada. Els noranta s'han caracteritzat per un constant degoteig de casos de corrupció, on gairebé tots els principals partits s'han vist involucrats d'una manera o altra. La setmana passada va ser condemnat Juan Guerra a un any de presó, en el primer de la sèrie de judicis que té pendents. També el cas Filesa i Time Export tornava a ser notícia. El referèndum de l'OTAN i les necessitats econòmiques que el PSOE va tenir per poder afrontar la campanya semblen estar al darrera. La memòria col·lectiva té gravats al cap massa casos de possible corrupció. Casos, que moltes vegades són arxivats al cervell a través d'un enunciat esquemàtic, del qual podríem fer una llarga llista: "cas Guerra", "cas Ollero", "cas Casinos", "cas Filesa", "cas Planasdemunt", "cas Naseiro"...

Les puntes de l'iceberg estan clares: la manca de tradició democràtica i uns buits legals importants en molts temes, però sobretot en el finançament dels partits, han fet que la situació arribe a ser gairebé espejentica. Totes les justificacions que es puguen donar són fora de temps.

La situació actual és insostenible. La necessitat de fer foc nou és evident. Si els partits necessiten un finançament important per a les seues campanyes, no cal inventar-se res, sinó saber copiar altres models, el dels Estats Units podria ser un exemple. L'únic que cal és establir un mecanisme que permeta prou transparència per a garantir els principis democràtics.

L'enrenou que ara afecta la política espanyola té molts punts semblants al que va afectar la política francesa ara fa uns anys. Per cla-

rificar aquella situació va ser necessari mirar enrere, explicar, més o menys, als ciutadans què havia passat i crear noves dinàmiques. Tot això amb la intenció de recuperar la dignitat per a la política. La solució a la francesa comportà un punt polèmic: una mena d'autoamnistia dels polítics de tots els partits implicats. La ciutadania hi reaccionà amb virulència però cal reconèixer que era la via més ràpida de posar fi al mullader.

El camí que falta córrer és molt llarg. Les acusacions a la premsa que la situen com a culpable de tots els mals no convencen a ningú ja. Els

polítics han de ser els primers a explicar el que ha passat. Això en primer lloc. I després un altre pas paral·lel ha de ser el d'ajustar la legislació. Necessitem una legislació concebuda per a evitar que la corrupció siga possible. Una legislació que, al mateix temps, permeta la transparència del finançament dels partits. ¿Per quina raó ha d'estar mal vist que un particular done diners a un partit? ¿No és millor saber-ho que arriscar-se a aquest joc subterrani d'avui? Als Estats Units, les campanyes les paguen els particulars que volen i, després, hi ha un mecanisme parlamentari i judicial que evita tràfics d'influències relacionats amb el pagament de les campanyes. ¿Tan difícil és crear, aquí, aquest tipus de mecanismes?

Els partits són una de les peces claus de la democràcia. I per tant han de tenir capacitat per a poder intervenir en la vida pública. Però com que ningú no es pot creure que, en aquest país, els partits puguen sustentat-se sobre la seua escassa militància, cal que trobem la manera perquè la recerca de fons no esdevinga objecte de despatx processal. Potser així, de passada, se'ns farien menys necessaris aquests superjudges àvids de notícia que ja comencen a instaurar en molts la presumpció que això de la justícia té més a veure amb el geni amb què s'ha despertat un senyor al matí que no amb el fidel de la balança cega d'una estatueta clàssica.

